

приета — двѣ нѣща прѣпятствуваха и я правѣха да изгуби всичката си стойностъ: 1) че тя не бѣше сложна; 2) че тя бѣше твърдѣ просто изказана.

Безъ съмнѣние, телеграмитѣ на моя началникъ не можаха да се понаврятъ на Цариградскитѣ буквоеди.

Не трѣбва да се забравя, че нашия езикъ състои отъ три езика: чактайжийски (татарско нарѣчие), арабския и персийския, — сжщо така както напри- мѣръ, французкия състои отъ гръцкия и латинския; но въ французкия езикъ думитѣ, взети отъ гръцкия и латинския езици, сж опрѣдѣлени и всѣки може да ги намѣри въ рѣчника, тогава когато у насъ нѣма никакви граници, никакви прѣдѣли; нѣма рѣчникъ, въ който всичко това да бжде потурчено и опрѣдѣ- лено и за това имаме хиляди думи, съ които може чловѣкъ да разполага, за да се прѣдстави за знающъ, а въ сжщностъ — да прикрие отсъствието на здравомислие, на идеи у себе си. Когато една мисль, една комбинация имъ се види за твърдѣ ясна, то за- почватъ да я усукватъ съ такива учени фрази, които я правятъ просто неразбираема, невъзможна за деши- фриране. Майсторъ бѣше на това Сюлейманъ-паша, но не и Мехмедъ-Али, който пишеше на нашия езикъ твърдѣ лошо, понеже това което пишеше бѣше твърдѣ просто.

При тѣзи условия, той не можеше да се хареса на Стамбулскитѣ книжовници, и моето пжтешествие въ Цариградъ, да изложя твърдѣ простия планъ на моя началникъ, трѣбваше да се завърши съ пълна несполука.

Впрочемъ, азъ трѣбваше да бжда най послѣдния, който можеше да бжде избранъ и изпратенъ съ та- кава една мисия.